

Arrest

nr. 210 941 van 15 oktober 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 10 april 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 maart 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. UNGER *loco* advocaten D. ANDRIEN en T. LIPPENS en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, is volgens haar verklaringen België binnengekomen op 1 november 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 november 2017.

1.2. Op 7 maart 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 8 maart 2018 aangetekend naar verzoekster verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“**A. Feitenrelaas**

U verklaarde te zijn geboren op 22 oktober 1993 in de stad Luanda, wijk Congolense, in Angola, en tot de etnische groep Bakongo te behoren. Uw beide ouders waren verkopers in de stad Luanda. Uw vader stierf echter wanneer u nog zeer klein was. Uw moeder overleed in het jaar 2001, aan een ziekte. Nadien gingen u, en uw broers en zussen, bij uw grootvader wonen. Op een bepaald moment, tijdens uw verblijf bij uw grootvader, heeft u zich zwaar verbrand. Nadien besliste uw oom F. M., dat u bij hem en uw tante, L. A., de zus van uw moeder, moest komen wonen. U woonde er sinds het jaar 2002. Uw broers en zussen bleven bij uw grootvader inwonen. U startte met school in het jaar 2004, in de stad Luanda. U maakte het middelbare onderwijs af in het jaar 2013. Nadat u was afgestudeerd, bent u in het jaar 2014 begonnen als leerkracht in een basisschool. U gaf er initiatielessen voor jonge kinderen. U heeft dit drie jaar lang gedaan, tot in het jaar 2017. U was ook secretaresse in een andere school. Daarna bent u op vraag van uw oom F. met uw job als leerkracht gestopt. U heeft wel nog even verder gewerkt als secretaresse. Ondertussen, in de loop van het jaar 2012, begon uw oom F. u ook seksueel te misbruiken.

Uw oom F. was lid van de Forças Armadas Angolanas (FAA), de militaire gewapende macht van Angola. Hij werkte er op de financiële dienst, en gaf ook politievormingen. Tegelijkertijd, gaf hij ook politievormingen in zijn eigen huis, waar ook u, uw tante en uw neven en nichten woonden. U kwam er later achter dat deze opleidingen illegaal waren. Aan het einde van het jaar 2016, verplichtte uw oom u om ook een militaire opleiding te volgen in het huis, en zodoende moest u ook uw werk als secretaresse in de basisschool stopzetten. Het was de bedoeling dat u uiteindelijk een vrouw ging verpersoonlijken die steeds bij de FAA had gewerkt, en die reeds overleden was, genaamd I. K.. Op die manier kon uw oom haar salaris blijven opstrijken. Terwijl u deelnam aan de militaire opleiding, bracht uw oom documenten in orde op naam van I. K.. U ging één maal naar het bureau van de FAA, in de maand april van het jaar 2017, om er uw aanwezigheid te bevestigen, en een lijst van aanwezigen te handtekenen. In de maand mei van het jaar 2017 werd u door uw oom verplicht om het salaris van I. K. op te halen in een bank. De fraude werd echter ontdekt en u en uw oom werden gearresteerd. Op het politiebureau vertelde u dat u werd gedwongen om Isabelle te verpersoonlijken, maar u werd niet geloofd. Dezelfde dag heeft uw andere oom, genaamd S., met u contact opgenomen. Hij zorgde ervoor dat u kon vrijkomen, met behulp van de commandant van het politiebureau. U werd na vier dagen opsluiting meegenomen naar het huis van uw oom S., in de wijk Congolense. U bleef er ondergedoken, tot de maand oktober.

U verliet Angola op 27 oktober 2017 per vliegtuig. Uw paspoort en visum werden geregeld door uw oom S.. U reisde naar Brussel, in België. U vroeg asiel aan in België op 17 november 2017.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging heeft, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde te zijn gevlucht uit uw land van herkomst, Angola, omdat u zou worden vervolgd door de Angolese autoriteiten vanwege beschuldigingen van fraude, en eveneens door de Forças Armadas Angolanas (FAA), de militaire gewapende macht van Angola, omdat u te veel kennis heeft van de interne frauduleuze praktijken bij deze beweging. U vreest ook uw oom F., die u seksueel misbruikte en u mishandelde. U kon deze problemen echter niet aannemelijk maken.

Vooreerst, dient opgemerkt, dat u uitermate vaag bent over het beroep en de activiteiten van uw oom. Zo ook, bent u zeer onwetend over de persoon I. K. en de redenen om dewelke u deze vrouw moest verpersoonlijken. U stelde dat uw oom u verplichtte om de naam van I. K. aan te nemen om haar te vervangen bij een politieopleiding (gehoorverslag CGVS, p.3). U moest haar vervangen omdat zij overleden was, en uw oom wilde zo haar salaris opstrijken. Gevraagd om welke redenen u haar zou moeten vervangen in een politieopleiding, antwoordde u – uiterst kort - dat u haar moest vervangen omdat zij dood was (gehoorverslag CGVS, p.4). Wanneer de vraag u een tweede keer werd gesteld, antwoordde u echter opnieuw dat zij een overleden politieagente was en dat uw oom u naar de plaats van de politieopleiding bracht, omdat u deze opleiding moest volgen in haar plaats. U kon niet aangeven om welke opleiding het ging – u stelde enkel dat het om een opleiding bij de politie ging , en vreemd genoeg, wist u ook niet hoe I. K. gestorven was. Later tijdens het gehoor, stelde u dat u een politieopleiding volgde in het huis van uw oom F., dat tevens het huis was waarin u woonde (gehoorverslag CGVS, p.24). U stelde dat de opleiding altijd bij u in huis heeft plaatsgevonden, terwijl uw oom bezig was met het regelen van de documenten op naam van I. K. (gehoorverslag CGVS, p.25).

Vervolgens, stelde u dat hij [uw oom F.] bezig was met het regelen van papieren zodat u een opleiding kon volgen. Gezien uw verklaringen over de politieopleiding absoluut niet duidelijk waren – u verklaarde namelijk nu eens dat u reeds een opleiding volgde, en dan weer dat u nog aan de opleiding moest beginnen -, werd u gevraagd wat uw oom dan precies van u verwachtte, en wat u allemaal moest doen wanneer u I. K. verpersoonlijkte. **U was echter opnieuw geenszins in staat een duidelijk en concreet antwoord op deze vraag te formuleren.** U herhaalde enkel dat u de opleiding moest blijven volgen, en dat uw oom documenten op naam van I. K. aan het regelen was. Zelfs wanneer u heel concreet de vraag werd gesteld om aan te geven hoe u met deze verpersoonlijking moest beginnen, en wat u allemaal moest doen, zei u – absoluut vaag - slechts één maal te zijn meegegaan [met de andere volgers van de opleiding] om uw aanwezigheid te bevestigen (gehoorverslag CGVS, p.26). U stelde eveneens dat u nog op een uniform moest wachten. Gevraagd wat er dan na de opleiding en het tekenen van het aanwezigheidsregister is gebeurd, bleek u de vraag niet te begrijpen. Daarop werd u **een derde keer** gevraagd wat u moest doen bij de verpersoonlijking van I. K., en wat uiteindelijk de aanleiding was tot uw vertrek uit uw land van herkomst, namelijk Angola. U **herhaalde** echter enkel dat u een aanwezigheidslijst moest tekenen, en weidde hierbij uit dat u uzelf in gevaar had gebracht, omdat u nu op de hoogte was van wat er gebeurde bij de FAA. U stelde dat verpersoonlijking van overleden of verdwenen personen veel gebeurde bij de FAA. Gezien u **opnieuw geen antwoord formuleerde op de aan u gestelde vraag**, en gezien nog steeds niet duidelijk was wat u en uw oom probeerden te bereiken met deze verpersoonlijking, werd u **een vierde keer** gevraagd wat u als deze persoon, I. K., moest doen, en of het enkel ging om het tekenen van aanwezigheidsregisters, en u antwoordde enkel – uiterst vaag – dat u ook eens geld ging afhalen. **Het dient opgemerkt dat u erg weinig weet over de vrouw die u moest verpersoonlijken, namelijk I. K., of de redenen voor het innemen van haar plaats. Het enige wat u kon aangeven is dat u een aanwezigheidsregister moest tekenen, en dat u eens geld ging afhalen in haar plaats. Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat u en uw oom een nauwgezet plan hadden voor deze verpersoonlijking, aangezien deze frauduleuze activiteiten erg risicovol zijn. U was echter geenszins in staat om duidelijk aan te geven wat het doel was van deze verpersoonlijking, en hoe u deze doelen zou bereiken.** Het enige wat u finaal – maar opnieuw zeer weinig concreet - kon aangeven is dat u uiteindelijk wettelijk zou moeten optreden als I. K. (gehoorverslag CGVS, p.28).

Gegeven uw bovenstaande verklaringen, is het dan ook **verbazend** dat uw oom u reeds in de maand mei van het jaar 2017 naar de bank zond om het salaris van I. K. op te halen. U bleek immers niet op de hoogte van de bedoelingen van uw oom, en u verklaarde zelf dat de documenten op naam van I. K., en ook het uniform, nog niet in orde waren (gehoorverslag CGVS, p.25-26). Sterker nog, u bleek deze frauduleuze activiteiten absoluut niet te hebben voorbereid of gepland, samen met uw oom. Wanneer u gevraagd werd hoe u deze frauduleuze onderneming had voorbereid, dan kon u enkel zeggen dat uw oom het geld normaal gezien **zelf** ging afhalen, maar dat hij die dag u had gestuurd (gehoorverslag CGVS, p.27). Er werd u dan ook gevraagd om welke redenen u Isabelle moest verpersoonlijken, omdat u stelde dat uw oom het salaris normaal gezien zelf ging ophalen, en opnieuw zei u dat hij [uw oom F.] het geld heel gemakkelijk zelf kon ophalen. Nochtans was het de eerste keer, in mei 2017, dat u het salaris van I. K. ging ophalen, en had u – volgens uw verklaringen - nog geen documenten of uniform op haar naam beschikbaar, waardoor kan worden verwacht dat u **tenminste een plan** had, of uw activiteiten vooraf had besproken met uw oom. Maar u kon enkel stellen dat u het niet zo vreemd vond dat uw oom u had gestuurd (gehoorverslag CGVS, p.27). **Het dient opgemerkt dat deze verklaringen geenszins aannemelijk te noemen zijn.** U bleek op geen enkele manier helder te kunnen duiden om welke redenen u op dat moment, zonder vooraf besproken plan, het salaris van Isabelle zou moeten ophalen. U stelde immers dat uw oom dit gemakkelijk zelf kon doen (gehoorverslag CGVS, p.27).

Verbazend zijn eveneens uw verklaringen over uw arrestatie bij de bank. U stelde dat de bankbedienden uw naam vroegen, en dat u daarbij in de war raakte en niet zeker wist of u nu uw echte naam moest opgeven, of de naam van I. K. (gehoorverslag CGVS, p.27). Gezien u I. K. diende te verpersoonlijken, en ook op de hoogte was van het feit dat u die dag haar salaris moest afhalen, is het dan ook verbijsterd dat u opeens in de war was over uw naam, wanneer men u er in de bank naar vroeg. U werd er uiteindelijk gearresteerd.

Ook, wat betreft het **beroep** van uw oom F., dient opgemerkt dat u opvallend weinig weet. Nochtans, woonde u reeds sinds 2002 bij uw oom (gehoorverslag CGVS, p.7), waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat u meer over zijn beroep en activiteiten weet. Bovendien, zijn deze activiteiten de redenen van uw problemen in uw land van herkomst, Angola, en de aanleiding tot uw vertrek.

Maar, u kon slechts aangeven dat hij werkte bij de Forças Armadas Angolanas (FAA), op de financiële dienst, en dat hij ook opleidingen gaf (gehoorverslag CGVS, p.12). U wist niet hoe hij aan die job was geraakt, en u kon enkel vage beschrijvingen geven van zijn taken. U wist niet waar hij had gestudeerd, of welke studies hij had gedaan (gehoorverslag CGVS, p.13). Wat betreft de **illegale activiteiten** die hij u thuis doorgingen, kon u eveneens weinig concrete informatie geven. U stelde dat er in het huis van uw oom – en dus in uw huis – sinds het jaar 2012 politieopleidingen doorgingen (gehoorverslag CGVS, p.22). De opleiding was bedoeld voor personen die de plaats zouden innemen van overleden of verdwenen politieagenten. U wist echter niet of deze personen op de hoogte waren van het feit dat de opleiding illegaal was (gehoorverslag CGVS, p.24), en u wist ook niet hoe hij die mensen ronselde (gehoorverslag CGVS, p.22). De partner van uw oom was een generaal, maar ook zijn naam kende u niet (gehoorverslag CGVS, p.23). Nochtans, gingen deze activiteiten reeds door in uw huis, waar u woonde, sinds het jaar 2012. **Kortom, u kon op geen enkele overzichtelijke, enigszins concrete, of uitgebreide manier de illegale organisatie of activiteiten van uw oom beschrijven, zelfs al heeft u er sinds het jaar 2002 gewoond, en uiteindelijk zelf aan deelgenomen.** Daarbij, stelde u dat u slechts achteraf – na uw arrestatie – te weten kwam, dat de activiteiten van uw oom illegaal waren. Maar ook deze verklaringen zijn zeer weinig geloofwaardig, gezien u zelf aan de illegale activiteiten deelnam, en ook wist dat uw oom reeds documenten vervalste, alvorens hij lid werd van de FAA (gehoorverslag CGVS, p.13).

Gegeven bovenstaande vaststellingen, is het zeer weinig waarschijnlijk dat u werkelijk sinds het jaar 2002 bij uw oom inwoonde, en aldaar getuige geweest zou zijn van illegale politieopleidingen. Er kan immers verwacht worden dat u meer zou weten over uw oom, zijn leven, en zijn activiteiten, gezien deze man de reden is van uw vlucht uit uw land van herkomst, Angola. Dientengevolge, kan er ook weinig geloof gehecht worden aan het misbruik en de gedwongen identiteitsfraude die in deze context plaatsvond.

Bovendien, kan u geen afdoende verklaring geven voor de redenen om dewelke u bij uw oom inwoonde. Uw broers en zussen, bleven namelijk steeds bij uw grootvader wonen (gehoorverslag CGVS, p.10). U was de enige die bij uw oom ging inwonen. Hierover kon u enkel zeggen dat uw grootvader niet in staat was voor jullie allemaal te zorgen. U was op een bepaald moment zwaar verbrand, en toen besloot uw oom om u in huis te nemen. Nochtans bleek uw grootvader wel in staat voor drie andere kinderen te zorgen, en is er geen reden dat u niet terug kon gaan naar het huis van uw grootvader. Zeker wanneer uw broer, T., het huis verliet, zo een vijf jaar geleden.

Naast het feit dat u niet aannemelijk weet te maken dat u werkelijk sinds de leeftijd van negen jaar (het jaar 2002) bij uw oom inwoonde, bleek u ook niet veel aan uw eigen situatie te willen veranderen. Zo heeft u geen enkele fatsoenlijke inspanning gedaan om het huis van uw oom te verlaten, of uw situatie op een andere manier in de hand te werken. Nochtans stelde u dat u door uw oom F. gedwongen werd om frauduleuze handelingen uit te voeren, en dat dezelfde oom u ook seksueel misbruikte sinds het jaar 2012. Het is dan ook verbazend dat u niet eerder heeft geprobeerd om uw situatie te ontvluchten, gezien doorheen het gehoor bleek dat u daartoe wel degelijk meerdere kansen had.

Ten eerste, bleek u na uw verhuis naar het huis van uw oom, uw broers en zussen nog veel te kunnen bezoeken (gehoorverslag CGVS, p.11). Uw oom stond u toe om uw broers en zussen tijdens de vakantie of verlofdagen te bezoeken, maar u mocht er niet overnachten. Dit toont op zich reeds aan, dat u een grote bewegingsvrijheid had. Later, ging uw oudste broer T. alleen wonen. Voordat u Angola verliet, woonde uw broer reeds vijf jaar alleen. Hij was beheerder van zijn eigen snackbar. **Dat u in de vele jaren die u bij uw oom doorbracht, op geen enkel moment heeft geprobeerd om uw broer in te lichten over de praktijken van uw oom, of bij hem in te trekken, om zo aan zijn [uw oom F.'s] mishandeling te ontsnappen, is dan ook weinig denkbaar en bijgevolg geenszins geloofwaardig.**

Ten tweede, stelde u dat u naar school ging, sinds het jaar 2004, en dat u in het jaar 2013 het middelbaar voltooid heeft (gehoorverslag CGVS, p.17). **Het was u dus wel degelijk toegestaan het huis van uw oom op regelmatige tijdstippen te verlaten, en dit reeds sinds de leeftijd van 11 jaar.** Sterker nog, u mocht ook verdere studies doen, u heeft namelijk een cursus economische wetenschappen en rechten gevolgd (gehoorverslag CGVS, p.17). Daarna heeft u gewerkt, en dit sinds het jaar 2014. U werkte als leerkracht, en later, wanneer uw oom u dwong om te stoppen met uw werk als leerkracht, was u ook secretaresse op een school (gehoorverslag CGVS, p.18). U werkte zelfs terwijl u, gedwongen door uw oom, de politieopleiding volgde (gehoorverslag CGVS, p.24). U stelde de opleiding na uw regulier werk te volgen.

Uit uw verklaringen, kan worden afgeleid, dat u voor uw vlucht uit Angola reeds meer dan drie jaar een beroep uit oefende, waarbij u elke dag het huis van uw oom verliet. **Dat u op geen enkele manier heeft geprobeerd het huis van uw oom, die u reeds jaren mishandelde, te verlaten, en met uw eigen salaris een leven op te bouwen, is dan ook verbijsterend, en geenszins aannemelijk.**

Ten derde, vertelde u tijdens het gehoor over uw **andere oom**, genaamd S.. Met deze oom bleek u een zeer goede band te hebben. U stelde immers dat hij u **beschouwde als een dochter** (gehoorverslag CGVS, p.31). Het was een oom die vaak reisde, maar u, en uw broers en zussen, steeds bezocht als hij terug in de stad Luanda was. Dit gebeurde twee à drie keer per maand. Deze zelfde oom S., was degene die u, na uw arrestatie, steeds kwam bezoeken in de gevangenis, en uiteindelijk vrij had gekocht (gehoorverslag CGVS, p.29). Hij liet u daarna vijf maanden onderduiken in zijn huis (gehoorverslag CGVS, p.30), en regelde uw volledige vertrek uit Angola (gehoorverslag CGVS, p.4, p.19 en p.22). Toch bleek u hem **nooit te hebben ingelicht** over de mishandeling van uw oom F., of het feit dat uw oom F. u dwong om I. K. te verpersoonlijken (gehoorverslag CGVS, p.31). U bracht hem pas na uw arrestatie op de hoogte van het feit dat u gedwongen was zich voor te doen als een ander persoon. Over het seksueel misbruik van uw oom F., heeft u niet met hem gesproken.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, is het allesbehalve aannemelijk dat u dergelijk weinige pogingen heeft gedaan om aan uw oom F.'s druk, mishandeling en misbruik te ontkomen. U had hier immers meermaals de kans toe, en u had er tevens de tijd voor. Er waren ook meerdere mensen waarmee u een goede band had, zoals uw broer T. en uw oom S.. **Dat u op geen enkele manier heeft geprobeerd om hen in te lichten, of tenminste geprobeerd heeft om uzelf te onderhouden door middel van uw eigen salaris, is dan ook geenszins denkbaar.** Zeker, gezien u stelde dat uw oom F. al sinds het begin van uw verblijf in zijn huis een man was met een slecht karakter (gehoorverslag CGVS, p.13). U stelde dat hij altijd zo geweest is. Eveneens stelde u dat de mishandeling door uw oom F. reeds gebeurde nog voor hij startte met seksueel misbruik. Er werd u dan ook gevraagd om welke redenen u bij uw oom F. bleef wonen, maar u antwoordde dat u niemand iets wilde vertellen over wat er was gebeurd, en dat u het ook niet durfde omdat uw oom u dreigde te doden (gehoorverslag CGVS, p.32). Bovendien wilde u uw broers niet opzadelen met uw problemen. U concludeerde dat u nergens terecht kon. **Het dient opgemerkt dat deze redenering zeer weinig logisch is.** U had immers zeer veel kansen om u aan de greep van uw oom F. te onttrekken. Maar, sterker nog, u stelde zelfs **nooit te hebben geprobeerd om te vluchten.** U stelde wel erover te hebben nagedacht, maar dat het niet evident was (gehoorverslag CGVS, p.32). Nogmaals geconfronteerd met de vraag of u niet gewoon kon vertrekken uit het huis van uw oom, aangezien u uw broer en oom S. had, waarmee u een goede band had, en bovendien een eigen job, zei u opnieuw dat u verschrikkelijk bang was van uw oom, maar dat u inderdaad bij uw broer terecht zou kunnen. **Echter, dient opgemerkt dat de handelingen die u stelt niet in overeenstemming zijn met de angst die u beweerde te hebben voor uw oom. Men kan redelijkerwijs verwachten dat iemand met een dergelijk dicht familiaal netwerk, en met een eigen inkomen, op zijn minst een poging doet om aan de greep van haar belager te ontsnappen.**

Ten slotte, heeft u er ook niet aan gedacht de **politie of autoriteiten** over het machtsmisbruik, het seksueel misbruik en de mishandelingen van uw oom in te lichten. Gevraagd naar de redenen hiervoor, antwoordde u opnieuw dat u niet durfde, omdat u het reeds met uw tante had besproken en dat uw oom daarna verschrikkelijk kwaad was geweest (gehoorverslag CGVS, p.32). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende. U kon immers de autoriteiten hebben ingelicht wanneer u op weg was naar school of het werk, en u kon de steun hebben ingeroepen van uw familieleden.

Dat u dit alles steeds naliet te doen, en u nooit enige vluchtpoging ondernam of overwoog, doet dan ook verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het misbruik en de mishandeling waarvan u het slachtoffer geworden zou zijn.

Verder, bleek u met uw eigen, geldig Angolees paspoort het land te hebben verlaten. Dat u met uw eigen paspoort Angola per vliegtuig kan verlaten, wijst er enkel op dat u geenszins door de Angolese autoriteiten wordt gezocht. U zei immers zelf dat u met een paspoort heeft gereisd, en op de vraag of dit paspoort uw eigen, geldig paspoort was, heeft u bevestigend geantwoord (gehoorverslag CGVS, p.4). U stelde niet te weten wanneer u het aanvraag, omdat uw oom S. het voor u had aangevraagd. U stelde ook een visum voor België ter beschikking te hebben gehad (gehoorverslag CGVS, p.19). Vreemd genoeg, was uw eigen paspoort niet meer in uw bezit ten tijde van het gehoor voor het CGVS (gehoorverslag CGVS, p.18). U vertelde dat de smokkelaar – die tevens een vriend was van uw oom S. – deze terug had meegenomen (gehoorverslag CGVS, p.18).

U wist vreemd genoeg de echte naam van deze persoon niet, maar u noemde hem enkel "Prof" (gehoorverslag CGVS, p.5). **Ten eerste**, is het op basis van bovenstaande informatie, absoluut niet aannemelijk dat u zou worden gezocht door de Angolese autoriteiten. **Indien u werkelijk zou zijn gezocht door de Angolese overheid en de Forças Armadas Angolanas, vanwege beschuldigingen van fraude, dan is het zeer weinig aannemelijk dat u met uw eigen paspoort het land zou kunnen verlaten. Dat u hier wél toe in staat was, wijst er enkel op dat u geenszins door de Angolese overheid werd gezocht.**Ten tweede, is het al even weinig geloofwaardig dat de smokkelaar, genaamd Prof, uw eigen paspoort zou afnemen. U verklaarde immers zelf dat dit een vriend was van uw oom, die u hielp om uit Angola te geraken, en u eveneens hielp om hier asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS, p.21). Gesteld dat een paspoort toch een belangrijk document is bij het aanvragen van asiel, en gevraagd om welke redenen Prof dit paspoort inhield – gezien hij net was meegereisd om u te helpen - , stelde u dat u alles in het werk zou stellen om hem te proberen contacteren, en zo het paspoort alsnog voor te leggen. Het CGVS heeft echter tot op de dag van de beslissing geen paspoort van u ontvangen. **Ten derde**, indien Prof werkelijk een vriend was van uw oom S., is het geenszins geloofwaardig dat u op zijn minst zijn echte voornaam niet zou kennen.

Ten slotte, werd u doorheen het gehoor gevraagd wat u vreest bij terugkeer naar Angola (gehoorverslag CGVS, p.32). U antwoordde dat u vreesde om naar de gevangenis te gaan, en dat u vreesde in de gevangenis te worden verkracht. U stelde dat uw oom [S.] vertelde dat u gevaar zou lopen in het land, omdat u geheimen en constructies kent die op poten worden gezet [bij het FAA]. **Gezien uw geringe kennis over uw oom F., en uw gebrek aan het zoeken naar bescherming in uw land van herkomst, kan u deze vrees echter niet aannemelijk maken.** Gevraagd of u iemand specifiek vreest in uw land van herkomst, stelde u dat u vooral uw oom [F.] vreest (gehoorverslag CGVS, p.32). U stelde dat uw oom zich in de gevangenis bevindt (gehoorverslag CGVS, p.8). Dit is echter de enige informatie die u heeft over uw oom F.. Gezien u nog contact heeft met uw neef A., werd u gevraagd of hij u iets had verteld over de situatie van uw oom F. (tevens de vader van uw neef A.), maar u zei dat hij daar niets over had verteld (gehoorverslag CGVS, p.9). Nogmaals gevraagd of u niet op de hoogte bent van een proces, of van veranderingen in zijn zaak, antwoordde u opnieuw, dat u geen andere informatie heeft, en dat u enkel weet dat hij in de gevangenis zit (gehoorverslag CGVS, p.10). U wist niet of hij voor een rechtbank werd gebracht (gehoorverslag CGVS, p.29). Aan het einde van het gehoor werd u opnieuw gevraagd of u meer wist over de situatie van uw oom F., maar hoewel u stelde twee weken eerder nog naar zijn situatie te hebben gevraagd, antwoordde u dat u geen verdere informatie had verkregen (gehoorverslag CGVS, p.33). **Het dient opgemerkt dat het geenszins aannemelijk is dat u dergelijk weinige informatie heeft over uw oom F., en dat u bovendien niet veel moeite blijkt te doen om deze informatie in te winnen. Aangezien u eveneens werd gearresteerd op verdenking van fraude, net zoals uw oom, kan redelijkerwijs worden verwacht dat u zijn situatie nauwlettend opvolgt, gezien deze situatie rechtstreeks betrekking heeft op de uwe. Daarnaast, noemde u uw oom als de belangrijkste actor van vervolging in uw land van herkomst, dat u niet duidelijk zou navragen wat zijn situatie is in uw land van herkomst, is dan ook danig weinig aannemelijk, dat verder ernstig afbreuk wordt gedaan aan de reeds fundamenteel aangetaste geloofwaardigheid van uw algehele asielrelaas.**

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, dient dan ook geconcludeerd dat u niet aannemelijk heeft weten te maken dat er in uwen hoofde een 'gegronde vrees voor vervolging' zoals bepaald in de Conventie van Genève, in aanmerking kan worden genomen.

Wat betreft het door u voorgelegde arrestatiebevel, waarin wordt gesteld dat u door de autoriteiten wordt gezocht, en waarin eveneens wordt aangegeven dat deze autoriteiten de mogelijkheid hebben om een huiszoeking te doen (zie begeleidende brief advocaat, in het administratieve dossier), dienen volgende vaststellingen gedaan. Voorreerst dient vastgesteld dat dit door u neergelegde document slechts een kopie betreft dat, met het nodige knip- en plak werk, door gelijk wie kan worden gefabriceerd. Als dusdanig bezitten kopieën dan ook geen enkele bewijswaarde. Verder dient vastgesteld dat, wat betreft documenten afkomstig uit Angola in het algemeen, de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Immers – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Angola endemisch, en verspreid over alle lagen van de maatschappij. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van documenten afkomstig uit Angola na te gaan. Dit gegeven zijnde, alsook gezien bovenstaande vaststellingen, waaruit blijkt dat uw verklaringen geenszins geloofwaardig worden bevonden, kan er geen enkele bewijswaarde toegekend worden aan dit, door u neergelegd, arrestatiebevel.

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat, hoewel er in dit door u neergelegd arrestatiebevel aan de politiediensten expliciet toestemming wordt gegeven uw huis te doorzoeken [zoals ook opgemerkt in het schrijven van uw advocate], uw adres er nergens op vermeld wordt, en er enkel wordt meegedeeld dat u 'ergens in de stad Luanda woont' ["residente algures nesta cidade de Luanda"]. Indien dit door u neergelegd arrestatiebevel tevens een bevel tot huizoeking constitueert, valt geenszins in te zien waarom uw adres er niet op wordt vermeld, en er enkel wordt meegedeeld dat u 'ergens in de stad' Luanda zou wonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, alsook beroept zij zich op een manifeste appreciatiefout.

Verzoekster onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen aan een inhoudelijke kritiek en besluit dat haar vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoekster vraagt in hoofdorde om haar als vluchteling te erkennen, minstens haar de subsidiaire bescherming te verlenen en in ondergeschikte orde om de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift nog volgend stuk: het artikel "*L'emprise: pourquoi les femmes victimes de violences conjugales ne peuvent pas fuir*" van Sans Compromis van 31 januari 2016 (stuk 3).

Op 27 juni 2018 laat verzoekster per faxbericht nog een aanvullende nota samen met volgend nieuw stuk aan de Raad geworden: een kopie van haar Angolese identiteitskaart (administratief dossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoekster verklaart te vrezen te worden vervolgd door de Angolese autoriteiten vanwege beschuldigingen van fraude, alsook door de Forças Armadas Angolanas (hierna: FAA) omdat zij te veel

kennis heeft van de interne frauduleuze praktijken bij deze beweging. Daarnaast geeft verzoekster aan haar oom F. te vrezen, die haar seksueel misbruikte en haar mishandelde.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) verzoekster uitermate onwetend is over de vrouw, meer bepaald I. K., die zij moest verpersoonlijken, alsook over de redenen voor het innemen van haar plaats; (ii) het gelet op verzoeksters gebrekkige kennis aangaande I. K. niet geloofwaardig is dat haar oom F. haar naar de bank zou sturen om voor het eerst zelf het salaris van I. K. op te halen, zonder enig plan of zonder de activiteiten vooraf te bespreken; te meer nu verzoekster verklaart dat zij nog geen documenten of uniform had op naam van I. K.; (iii) evenmin geloof kan worden gehecht aan verzoeksters verklaringen aangaande haar arrestatie bij de bank; (iv) verzoeksters kennis van het beroep van haar oom F. eveneens erg beknopt is en dit ondanks het feit dat zij reeds sinds 2002 bij hem inwoonde; (v) het gelet op verzoeksters gebrekkige kennis van het beroep en de activiteiten van haar oom, alsook haar onwetendheid over de persoon van I. K. en de redenen om dewelke zij deze persoon moest verpersoonlijken niet aannemelijk is dat verzoeksters werkelijk sinds 2002 bij haar oom F. inwoonde en aldaar getuige zou zijn geweest van zijn illegale politieopleidingen, noch dat zij er misbruikt zou zijn geweest en gedwongen zijn geweest om identiteitsfraude te plegen; (vi) verzoekster kan bovendien geen afdoende verklaring bijbrengen voor de redenen waarom zij - in tegenstelling tot haar broers en zussen - bij haar oom F. inwoonde; (vii) verzoeksters houding niet in overeenstemming is met de angst die zij beweerde te hebben voor haar oom, nu redelijkerwijs verwacht kan worden dat iemand met een dicht familiaal netwerk en met een eigen inkomen, op zijn minst een poging doet om aan de greep van haar belager te ontsnappen en zij evenmin eraan gedacht heeft om de politie of de autoriteiten in te lichten over het machtsmisbruik, het seksueel misbruik en de mishandelingen van haar oom F.; (viii) de vaststelling dat verzoekster met haar eigen, geldig Angolees paspoort het land heeft verlaten erop wijst dat zij geenszins door de Angolese autoriteiten wordt gezocht, het bovendien niet aannemelijk is dat de smokkelaar - een vriend van haar oom S. haar paspoort zou afnemen en zij bovendien niet zijn echte voornaam zou kennen; (ix) de vaststelling dat verzoekster niet veel moeite heeft ondernomen om informatie in te winnen over het lot van haar oom F. - die eveneens werd gearresteerd in het kader van de fraude - verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar relaas en (x) de door verzoekster voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door haar uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij evenwel geheel in gebreke blijft zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.3.2.3.1. Verzoekster verklaart dat zij op het einde van 2016 door haar oom F. gedwongen werd om een militaire opleiding te volgen in hun woning, waarbij zij de persoon van I. K. - een overleden politieagente van de FAA - moest verpersoonlijken zodat haar oom F. haar wedde zou kunnen opstrijken (administratief dossier, stuk 5, p. 3-4 en 25-26). Verzoekster verklaart dat zij zich in dit kader één keer naar het bureau van de FAA heeft verplaatst om haar aanwezigheid te bevestigen en het aanwezigheidsregister te tekenen in april 2017. Daarna zou haar oom in de maand mei van dat jaar gevraagd hebben om geld (loon) te gaan afhalen in de bank. Verzoekster geeft daarbij aan dat alles mis liep toen zij drie maal de verkeerde code ingaf en de bankkaart werd ingeslikt. Zij verklaart dat er naar haar naam gevraagd werd, waarbij zij in de war raakte maar uiteindelijk toch de naam van I. K. gaf. Zij zou evenwel ook haar eigen identiteitskaart hebben overhandigd, waaruit viel op te maken dat dit niet strookte met de door haar opgegeven naam en waarop de fraude werd ontdekt. Aldus zou zij gearresteerd zijn door de politie wegens fraude (administratief dossier, stuk 5, p. 27).

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt in dit verband pertinent op dat verzoeksters verklaringen omtrent de persoon van I. K. en de redenen om dewelke zij deze persoon moest verpersoonlijken vaag, lacuneus en ongeloofwaardig zijn, zodat geen geloof kan worden gehecht aan de gedwongen identiteitsfraude die verzoekster naar voor schuift. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing te lezen als volgt:

*“(…) U stelde dat uw oom u verplichtte om de naam van I. K. aan te nemen om haar te vervangen bij een politieopleiding (gehoorverslag CGVS, p.3). U moest haar vervangen omdat zij overleden was, en uw oom wilde zo haar salaris opstrijken. Gevraagd om welke redenen u haar zou moeten vervangen in een politieopleiding, antwoordde u – uiterst kort - dat u haar moest vervangen omdat zij dood was (gehoorverslag CGVS, p.4). Wanneer de vraag u een tweede keer werd gesteld, antwoordde u echter opnieuw dat zij een overleden politieagente was en dat uw oom u naar de plaats van de politieopleiding bracht, omdat u deze opleiding moest volgen in haar plaats. U kon niet aangeven om welke opleiding het ging – u stelde enkel dat het om een opleiding bij de politie ging , en vreemd genoeg, wist u ook niet hoe I. K. gestorven was. Later tijdens het gehoor, stelde u dat u een politieopleiding volgde in het huis van uw oom F., dat tevens het huis was waarin u woonde (gehoorverslag CGVS, p.24). U stelde dat de opleiding altijd bij u in huis heeft plaatsgevonden, terwijl uw oom bezig was met het regelen van de documenten op naam van I. K. (gehoorverslag CGVS, p.25). Vervolgens, stelde u dat hij [uw oom F.] bezig was met het regelen van papieren zodat u een opleiding kon volgen. Gezien uw verklaringen over de politieopleiding absoluut niet duidelijk waren – u verklaarde namelijk nu eens dat u reeds een opleiding volgde, en dan weer dat u nog aan de opleiding moest beginnen -, werd u gevraagd wat uw oom dan precies van u verwachtte, en wat u allemaal moest doen wanneer u I. K. verpersoonlijkte. **U was echter opnieuw geenszins in staat een duidelijk en concreet antwoord op deze vraag te formuleren.** U herhaalde enkel dat u de opleiding moest blijven volgen, en dat uw oom documenten op naam van I. K. aan het regelen was. Zelfs wanneer u heel concreet de vraag werd gesteld om aan te geven hoe u met deze verpersoonlijking moest beginnen, en wat u allemaal moest doen, zei u – absoluut vaag - slechts één maal te zijn meegegaan [met de andere volgers van de opleiding] om uw aanwezigheid te bevestigen (gehoorverslag CGVS, p.26). U stelde eveneens dat u nog op een uniform moest wachten. Gevraagd wat er dan na de opleiding en het tekenen van het aanwezigheidsregister is gebeurd, bleek u de vraag niet te begrijpen. Daarop werd u **een derde keer** gevraagd wat u moest doen bij de verpersoonlijking van I. K., en wat uiteindelijk de aanleiding was tot uw vertrek uit uw land van herkomst, namelijk Angola. U **herhaalde** echter enkel dat u een aanwezigheidslijst moest tekenen, en weidde hierbij uit dat u uzelf in gevaar had gebracht, omdat u nu op de hoogte was van wat er gebeurde bij de FAA. U stelde dat verpersoonlijking van overleden of verdwenen personen veel gebeurde bij de FAA. Gezien u **opnieuw geen antwoord formuleerde op de aan u gestelde vraag**, en gezien nog steeds niet duidelijk was wat u en uw oom probeerden te bereiken met deze verpersoonlijking, werd u **een vierde keer** gevraagd wat u als deze persoon, I. K., moest doen, en of het enkel ging om het tekenen van aanwezigheidsregisters, en u antwoordde enkel – uiterst vaag – dat u ook eens geld ging afhalen. **Het dient opgemerkt dat u erg weinig weet over de vrouw die u moest verpersoonlijken, namelijk I. K., of de redenen voor het innemen van haar plaats. Het enige wat u kon aangeven is dat u een aanwezigheidsregister moest tekenen, en dat u eens geld ging afhalen in haar plaats. Nochtans kan redelijkerwijs worden verwacht dat u en uw oom een nauwgezet plan hadden voor deze verpersoonlijking, aangezien deze frauduleuze activiteiten erg risicovol zijn. U was echter geenszins in staat om duidelijk aan te geven wat het doel was van deze verpersoonlijking, en hoe u deze doelen zou bereiken. Het enige wat u finaal – maar opnieuw zeer weinig concreet - kon aangeven is dat u uiteindelijk wettelijk zou moeten optreden als I. K. (gehoorverslag CGVS, p.28).***

Gegeven uw bovenstaande verklaringen, is het dan ook **verbazend** dat uw oom u reeds in de maand mei van het jaar 2017 naar de bank zond om het salaris van I. K. op te halen.

*U bleek immers niet op de hoogte van de bedoelingen van uw oom, en u verklaarde zelf dat de documenten op naam van I. K., en ook het uniform, nog niet in orde waren (gehoorverslag CGVS, p.25-26). Sterker nog, u bleek deze frauduleuze activiteiten absoluut niet te hebben voorbereid of gepland, samen met uw oom. Wanneer u gevraagd werd hoe u deze frauduleuze onderneming had voorbereid, dan kon u enkel zeggen dat uw oom het geld normaal gezien **zelf** ging afhalen, maar dat hij die dag u had gestuurd (gehoorverslag CGVS, p.27). Er werd u dan ook gevraagd om welke redenen u Isabelle moest verpersoonlijken, omdat u stelde dat uw oom het salaris normaal gezien zelf ging ophalen, en opnieuw zei u dat hij [uw oom F.] het geld heel gemakkelijk zelf kon ophalen. Nochtans was het de eerste keer, in mei 2017, dat u het salaris van I. K. ging ophalen, en had u – volgens uw verklaringen - nog geen documenten of uniform op haar naam beschikbaar, waardoor kan worden verwacht dat u **tenminste een plan** had, of uw activiteiten vooraf had besproken met uw oom. Maar u kon enkel stellen dat u het niet zo vreemd vond dat uw oom u had gestuurd (gehoorverslag CGVS, p.27). **Het dient opgemerkt dat deze verklaringen geenszins aannemelijk te noemen zijn.** U bleek op geen enkele manier helder te kunnen duiden om welke redenen u op dat moment, zonder vooraf besproken plan, het salaris van Isabelle zou moeten ophalen. U stelde immers dat uw oom dit gemakkelijk zelf kon doen (gehoorverslag CGVS, p.27).*

Verbazend zijn eveneens uw verklaringen over uw arrestatie bij de bank. U stelde dat de bankbedienden uw naam vroegen, en dat u daarbij in de war raakte en niet zeker wist of u nu uw echte naam moest opgeven, of de naam van I. K. (gehoorverslag CGVS, p.27). Gezien u I. K. diende te verpersoonlijken, en ook op de hoogte was van het feit dat u die dag haar salaris moest afhalen, is het dan ook verbijsterd dat u opeens in de war was over uw naam, wanneer men u er in de bank naar vroeg. U werd er uiteindelijk gearresteerd.”

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij op geen enkele wijze partij was bij de fraude die haar oom F. had ingesteld. Zij verduidelijkt daarbij dat zij aanvankelijk niet op de hoogte was van de financiële misleiding, maar zich vragen begon te stellen toen zij in april 2017 het register bij de FAA moest ondertekenen voor de aanwezigheid van I. K. te bevestigen. Verzoekster meent tevens dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet lijkt te begrijpen dat het niet de bedoeling was van F. om haar van de fraude op de hoogte te stellen, zodat zij niet te veel vragen zou stellen en het bedrog niet zou onthullen. Zij vervolgt dat de commissaris-generaal niet lijkt te begrijpen welke rol zij zou hebben moeten spelen in de fraude; dat haar oom tot doel had haar verder I. K. bij de FAA te laten verpersoonlijken. Daarnaast benadrukt verzoekster dat F. in principe degene was die naar de bank ging om geld op te halen, waardoor zij nooit een plan maakte om haar voor te bereiden op het feit dat zij zich daar als I. K. zou moeten verpersoonlijken. Evenwel kon F. het salaris niet ophalen in mei 2016 waarop verzoekster naar de bank werd gestuurd. Hoewel dit normaal gezien zonder problemen had moeten verlopen, werd de bankkaart ingeslikt en werd de fraude ontdekt toen verzoekster per ongeluk haar eigen identiteitskaarten gaf.

De Raad merkt op dat verzoekster haar onwetendheid omtrent de persoon van I. K. poogt te minimaliseren, doch dat de argumentatie in het verzoekschrift niet kan overtuigen. Zo is het vooreerst geenszins aannemelijk dat haar oom F. verzoekster zonder enige voorbereiding naar het hoofdkwartier van de FAA zou hebben gestuurd om de aanwezigheid van I. K. te laten registreren, nu zij niet konden uitsluiten dat verzoekster daarbij aan een controle zou worden onderworpen. Te meer nu verzoekster verklaart dat zij op dat ogenblik nog geen identiteitskaart had op naam van I. K. (administratief dossier, stuk 5, p. 27). Dit klemt des te meer nu verzoekster verklaart dat I. K. een politieagente was (administratief dossier, stuk 5, p. 4) en het dus niet kon worden uitgesloten dat de identiteitsfraude op het hoofdkwartier van de FAA ontdekt zou worden. Voorts dient vastgesteld dat verzoekster zich in haar verzoekschrift beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk als een dienstig verweer kan worden beschouwd om de pertinente motieven van de bestreden beslissing dienaangaande in een ander daglicht te plaatsen.

Tevens overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeksters kennis over het beroep en de activiteiten van haar oom F. ontoereikend zijn, waar in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt: “Ook, wat betreft het **beroep** van uw oom F., dient opgemerkt dat u opvallend weinig weet. Nochtans, woonde u reeds sinds 2002 bij uw oom (gehoorverslag CGVS, p.7), waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat u meer over zijn beroep en activiteiten weet. Bovendien, zijn deze activiteiten de redenen van uw problemen in uw land van herkomst, Angola, en de aanleiding tot uw vertrek. Maar, u kon slechts aangeven dat hij werkte bij de Forças Armadas Angolanas (FAA), op de financiële dienst, en dat hij ook opleidingen gaf (gehoorverslag CGVS, p.12). U wist niet hoe hij aan die job was geraakt, en u kon enkel vage beschrijvingen geven van zijn taken. U wist niet waar hij had gestudeerd, of welke studies hij had gedaan (gehoorverslag CGVS, p.13).

Wat betreft de **illegale activiteiten** die bij u thuis doorgingen, kon u eveneens weinig concrete informatie geven. U stelde dat er in het huis van uw oom – en dus in uw huis – sinds het jaar 2012 politieopleidingen doorgingen (gehoorverslag CGVS, p.22). De opleiding was bedoeld voor personen die de plaats zouden innemen van overleden of verdwenen politieagenten. U wist echter niet of deze personen op de hoogte waren van het feit dat de opleiding illegaal was (gehoorverslag CGVS, p.24), en u wist ook niet hoe hij die mensen ronselde (gehoorverslag CGVS, p.22). De partner van uw oom was een generaal, maar ook zijn naam kende u niet (gehoorverslag CGVS, p.23). Nochtans, gingen deze activiteiten reeds door in uw huis, waar u woonde, sinds het jaar 2012. **Kortom, u kon op geen enkele overzichtelijke, enigszins concrete, of uitgebreide manier de illegale organisatie of activiteiten van uw oom beschrijven, zelfs al heeft u er sinds het jaar 2002 gewoond, en uiteindelijk zelf aan deelgenomen.** Daarbij, stelde u dat u slechts achteraf – na uw arrestatie – te weten kwam, dat de activiteiten van uw oom illegaal waren. Maar ook deze verklaringen zijn zeer weinig geloofwaardig, gezien u zelf aan de illegale activiteiten deelnam, en ook wist dat uw oom reeds documenten vervalste, alvorens hij lid werd van de FAA (gehoorverslag CGVS, p.13).”

Verzoekster herinnert in haar verzoekschrift aan de aspecten die zij wel kon verduidelijken omtrent haar oom F. en verwijst daarbij naar het gehoorverslag. Zij meent dan ook dat niet kan worden volgehouden dat zij weinig wist over haar oom en het daarom niet geloofwaardig zou zijn dat zij sinds haar negende bij hem thuis heeft gewoond. Er dient evenwel opnieuw te worden benadrukt dat het volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen geenszins kan volstaan om de vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Verzoekster geeft voorts aan dat de bewering dat zij niet voldoende op de hoogte is van het beroep van haar oom F. volledig negeert dat het in Afrika oneerbiedig is om vragen te stellen aan ouderlingen, dat er vaak een grote terughoudendheid is tussen kinderen en hun vaders en dat de afstand en respect de relatie tussen de vaderlijke figuur (vader en ooms) en kinderen kenmerkend is voor de Afrikaanse cultuur, waartoe zij nog verwijst naar de thesis van J. Lioré-Kovacs, “*Les enfants et les adolescents originaires d’Afrique occidentale à Marseille. Des identités en construction. Anthropologie sociale et ethnologie.*”, Université de Provence - Aix-Marseille I, 2002. Daarnaast benadrukt verzoekster dat zij de persoon van haar oom F. vreesde en het dus niet hoeft te verbazen dat zij niet alle aspecten van zijn leven of professionele activiteiten kent. Zij betoogt dat de elementen die zij niet kon benoemen overigens niet onmisbaar zijn om een vrees voor vervolging in haar hoofde te kunnen vaststellen.

De Raad wijst erop dat verzoekster in België internationale bescherming vraagt omwille van de problemen ten gevolge van de illegale activiteiten van haar oom F., zodat redelijkerwijze van haar kan worden verwacht dat zij terdege op de hoogte is van deze activiteiten, *quod non*. Te meer nu zij verklaart aanwezig te zijn geweest in de woning op het ogenblik dat de activiteiten doorgingen en zij later zelfs deelnam aan de opleiding, zodat van haar kon worden verwacht dat zij voor haar verklaringen hieromtrent kon putten uit haar eigen waarnemingen en ervaringen (administratief dossier, stuk 5, p. 22-25). Dat verzoekster pas achteraf op de hoogte zou zijn geweest van het feit dat de opleiding die in de woning van haar oom werd georganiseerd illegaal was, doet evenmin afbreuk aan het feit dat zij verklaart in de woning te hebben gewoond gedurende de jaren dat de opleiding werd georganiseerd, alsook dat zij er later zou hebben aan deelgenomen. Verzoekster kan bovendien niet worden gevolgd waar zij alludeert op het feit dat zij enkel een gebrekkige kennis vertoonde aangaande niet-essentiële elementen. De Raad benadrukt dat de vastgestelde lacunes en vaagheden geen betrekking hebben op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot haar vertrek uit het land van herkomst.

Tevens geeft verzoekster aan dat zij pas achteraf te weten kwam dat de opleiding illegaal was en de commissaris-generaal bovendien veronderstelt dat de opleiding bedoeld was voor personen die de plaats zouden innemen van overleden of verdwenen politieagenten, hetgeen slechts het “*verborgen doel*” was van F.. Verzoekster benadrukt in dit verband dat zij vermoedt dat de andere personen die de opleiding volgden dachten dat het legaal was omdat haar oom F. een politieagent was. De Raad merkt opnieuw op dat verzoekster zich met deze argumentatie in wezen beperkt tot het louter volharden in eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, alsook het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij er dan ook niet in slaagt hoger vermelde motieven in een ander daglicht te plaatsen.

Daarnaast kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nog worden vastgesteld dat het hoe dan ook niet geloofwaardig is dat verzoekster als enige bij haar oom en tante moest gaan inwonen, terwijl haar broers en zus bij haar grootvader bleven wonen (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Gevraagd waarom zij de enige was, komt verzoekster niet verder dan te stellen: “*Mijn grootvader kon niet zo goed voor me zorgen, zoals ik zei, heb ik me over heel mijn lichaam verbrand en toen maakte mijn oom zich zorgen en heeft hij me in huis opgenomen.*”

Nogmaals gevraagd waarom haar grootvader enkel niet goed voor haar kon zorgen, maar wel voor de rest, antwoordt verzoekster: *“Het was vooral omdat ze ouder waren, om vier kinderen onder hun hoede te hebben, en het feit dat ik al verbrand was, en de wonden moesten goed verzorgd worden, daarom ging ik naar mijn oom.”* (administratief dossier, stuk 5, p. 10). Ook in haar verzoekschrift blijft verzoekster onderstrepen dat zij zwaar verbrand was en haar grootvader niet in staat was om haar de nodige zorgen te geven. Zij geeft tevens aan dat haar oom en tante al een gezin hadden en bijgevolg niet haar broers en zus konden opnemen in hun gezin. Er kan evenwel worden vastgesteld dat verzoeksters grootvader blijkbaar wel in staat was om voor de drie andere kinderen te zorgen en er dus geen reden was dat verzoekster niet terug kon gaan naar haar grootvader. Te meer nu zij zelf aangeeft dat haar oudere broer T. het huis een vijftal jaar geleden verliet om alleen te gaan wonen (administratief dossier, stuk 5, p. 11).

Gezien het geheel wat voorafgaat, is het niet aannemelijk dat verzoekster werkelijk sinds 2002 bij haar oom inwoonde en aldaar getuige zou zijn geweest van zijn illegale politieopleidingen. Zoals blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing en het voorgaande kan van verzoekster immers worden verwacht dat zij meer zou weten over haar oom F., zijn leven en zijn activiteiten. Bijgevolg kan er ook geen geloof gehecht worden aan het misbruik en de gedwongen identiteitsfraude die in deze context plaatsvonden.

2.3.2.3.2. Zelfs zo enig geloof gehecht zou worden aan het feit dat verzoekster sinds 2002 bij haar oom inwoonde, *quod non*, dient erop gewezen dat haar houding - meer bepaald haar gebrek aan inspanningen om het huis van haar oom te verlaten of iemand in te lichten, ondanks het feit dat zij verschillende keren de kans had om haar situatie te ontvluchten - afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het misbruik en de mishandelingen waarvan zij slachtoffer zou zijn geworden.

In dit verband considereert de commissaris-generaal terecht als volgt:

“Ten eerste, bleek u na uw verhuis naar het huis van uw oom, uw broers en zussen nog veel te kunnen bezoeken (gehoorverslag CGVS, p.11). Uw oom stond u toe om uw broers en zussen tijdens de vakantie of verlofdagen te bezoeken, maar u mocht er niet overnachten. Dit toont op zich reeds aan, dat u een grote bewegingsvrijheid had. Later, ging uw oudste broer T. alleen wonen. Voordat u Angola verliet, woonde uw broer reeds vijf jaar alleen. Hij was beheerder van zijn eigen snackbar. Dat u in de vele jaren die u bij uw oom doorbracht, op geen enkel moment heeft geprobeerd om uw broer in te lichten over de praktijken van uw oom, of bij hem in te trekken, om zo aan zijn [uw oom F.’s] mishandeling te ontsnappen, is dan ook weinig denkbaar en bijgevolg geenszins geloofwaardig.

Ten tweede, stelde u dat u naar school ging, sinds het jaar 2004, en dat u in het jaar 2013 het middelbaar voltooid heeft (gehoorverslag CGVS, p.17). Het was u dus wel degelijk toegestaan het huis van uw oom op regelmatige tijdstippen te verlaten, en dit reeds sinds de leeftijd van 11 jaar. Sterker nog, u mocht ook verdere studies doen, u heeft namelijk een cursus economische wetenschappen en rechten gevolgd (gehoorverslag CGVS, p.17). Daarna heeft u gewerkt, en dit sinds het jaar 2014. U werkte als leerkracht, en later, wanneer uw oom u dwong om te stoppen met uw werk als leerkracht, was u ook secretaresse op een school (gehoorverslag CGVS, p.18). U werkte zelfs terwijl u, gedwongen door uw oom, de politieopleiding volgde (gehoorverslag CGVS, p.24). U stelde de opleiding na uw regulier werk te volgen. Uit uw verklaringen, kan worden afgeleid, dat u voor uw vlucht uit Angola reeds meer dan drie jaar een beroep uit oefende, waarbij u elke dag het huis van uw oom verliet. Dat u op geen enkele manier heeft geprobeerd het huis van uw oom, die u reeds jaren mishandelde, te verlaten, en met uw eigen salaris een leven op te bouwen, is dan ook verbijsterend, en geenszins aannemelijk.

Ten derde, vertelde u tijdens het gehoor over uw andere oom, genaamd S.. Met deze oom bleek u een zeer goede band te hebben. U stelde immers dat hij u beschouwde als een dochter (gehoorverslag CGVS, p.31). Het was een oom die vaak reisde, maar u, en uw broers en zussen, steeds bezocht als hij terug in de stad Luanda was. Dit gebeurde twee à drie keer per maand. Deze zelfde oom S., was degene die u, na uw arrestatie, steeds kwam bezoeken in de gevangenis, en uiteindelijk vrij had gekocht (gehoorverslag CGVS, p.29). Hij liet u daarna vijf maanden onderduiken in zijn huis (gehoorverslag CGVS, p.30), en regelde uw volledige vertrek uit Angola (gehoorverslag CGVS, p.4, p.19 en p.22). Toch bleek u hem nooit te hebben ingelicht over de mishandeling van uw oom F., of het feit dat uw oom F. u dwong om I. K. te verpersoonlijken (gehoorverslag CGVS, p.31). U bracht hem pas na uw arrestatie op de hoogte van het feit dat u gedwongen was zich voor te doen als een ander persoon. Over het seksueel misbruik van uw oom F., heeft u niet met hem gesproken.

Gegeven bovenstaande vaststellingen, is het allesbehalve aannemelijk dat u dergelijk weinige pogingen heeft gedaan om aan uw oom F.’s druk, mishandeling en misbruik te ontkomen. U had hier immers meermaals de kans toe, en u had er tevens de tijd voor. Er waren ook meerdere mensen waarmee u een goede band had, zoals uw broer T. en uw oom S..

Dat u op geen enkele manier heeft geprobeerd om hen in te lichten, of tenminste geprobeerd heeft om uzelf te onderhouden door middel van uw eigen salaris, is dan ook geenszins denkbaar. Zeker, gezien u stelde dat uw oom F. al sinds het begin van uw verblijf in zijn huis een man was met een slecht karakter (gehoorverslag CGVS, p.13). U stelde dat hij altijd zo geweest is. Eveneens stelde u dat de mishandeling door uw oom F. reeds gebeurde nog voor hij startte met seksueel misbruik. Er werd u dan ook gevraagd om welke redenen u bij uw oom F. bleef wonen, maar u antwoordde dat u niemand iets wilde vertellen over wat er was gebeurd, en dat u het ook niet durfde omdat uw oom u dreigde te doden (gehoorverslag CGVS, p.32). Bovendien wilde u uw broers niet opzadelen met uw problemen. U concludeerde dat u nergens terecht kon. **Het dient opgemerkt dat deze redenering zeer weinig logisch is.** U had immers zeer veel kansen om u aan de greep van uw oom F. te onttrekken. Maar, sterker nog, u stelde zelfs **nooit te hebben geprobeerd om te vluchten.** U stelde wel erover te hebben nagedacht, maar dat het niet evident was (gehoorverslag CGVS, p.32). Nogmaals geconfronteerd met de vraag of u niet gewoon kon vertrekken uit het huis van uw oom, aangezien u uw broer en oom S. had, waarmee u een goede band had, en bovendien een eigen job, zei u opnieuw dat u verschrikkelijk bang was van uw oom, maar dat u inderdaad bij uw broer terecht zou kunnen. **Echter, dient opgemerkt dat de handelingen die u stelt niet in overeenstemming zijn met de angst die u beweerde te hebben voor uw oom. Men kan redelijkerwijs verwachten dat iemand met een dergelijk dicht familiaal netwerk, en met een eigen inkomen, op zijn minst een poging doet om aan de greep van haar belager te ontsnappen.**

Ten slotte, heeft u er ook niet aan gedacht de **politie of autoriteiten** over het machtsmisbruik, het seksueel misbruik en de mishandelingen van uw oom in te lichten. Gevraagd naar de redenen hiervoor, antwoordde u opnieuw dat u niet durfde, omdat u het reeds met uw tante had besproken en dat uw oom daarna verschrikkelijk kwaad was geweest (gehoorverslag CGVS, p.32). Deze verklaringen zijn echter niet afdoende. U kon immers de autoriteiten hebben ingelicht wanneer u op weg was naar school of het werk, en u kon de steun hebben ingeroepen van uw familieleden.

Dat u dit alles steeds naliet te doen, en u nooit enige vluchtpoging ondernam of overwoog, doet dan ook verder ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van het misbruik en de mishandeling waarvan u het slachtoffer geworden zou zijn."

Verzoekster betoogt in haar verzoekschrift dat de commissaris-generaal uitgaat van een foute lezing van haar verklaringen en dat de argumenten van de bestreden beslissing "de realiteit van de hel dat slachtoffers van huiselijk geweld leven" negeren. Verzoekster meent dat het feit dat zij een opleiding heeft gevolgd, dat zij een eigen inkomen had en goede banden had met haar broers, zus en oom S. niet noodzakelijk betekent dat zij over voldoende middelen beschikte om aan het misbruik van haar oom F. te ontsnappen. Zij onderstreept voorts dat zij wel degelijk geprobeerd heeft om de hulp van haar tante in te roepen, maar dat deze heel boos was en haar niet wilde geloven, waarna zij verder niets meer durfde te vertellen. Verzoekster vervolgt dat haar oom F. bovendien deel uitmaakte van de nationale autoriteiten, zodat zij terecht vreesde dat de autoriteiten haar oom zouden informeren als zij het waagde een klacht tegen hem in te dienen. Tot slot hekelt verzoekster dat de commissaris-generaal geen rekening heeft gehouden met het feit dat "het geweld een afbrokkeling heeft die de hogere functies uitschakelt".

Zoals hoger al meermaals werd aangehaald beperkt verzoekster zich met deze argumentatie veelal tot het louter herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen. Het volharden in het vluchtrelaas kan evenwel niet als een dienstig verweer worden beschouwd om de voormelde pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. Het komt immers aan verzoekster toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij aldus in gebreke blijft. Voor het overige beperkt verzoekster zich in wezen tot het uiten van louter hypothetische en algemene beweringen, alsook het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen evenmin op zich evenmin als een ernstig verweer kan worden beschouwd. De argumentatie in het verzoekschrift doet dan ook geen afbreuk aan de voormelde vaststellingen en overwegingen van de bestreden beslissing, die aldus overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.2.3.3. De vaststelling dat verzoekster met haar eigen, geldig Angolees paspoort het land heeft verlaten, alsook over een visum voor België beschikte (administratief dossier, stuk 5, p. 4 en 19), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid dat zij door de Angolese autoriteiten zou worden gezocht. Indien verzoekster daadwerkelijk gezocht zou worden door de Angolese overheid en de FAA - vanwege identiteitsfraude - is het immers niet aannemelijk dat verzoekster met haar eigen paspoort het land kon verlaten.

Verzoekster voert in het verzoekschrift aan dat zij inderdaad legaal het land heeft kunnen verlaten met het paspoort dat S. en Prof voor haar regelde met de hulp van de commandant die haar uit de gevangenis heeft gekregen. Zij vervolgt dat corruptie in Angola “endemisch” is en dat men met veel geld dergelijke zaken eenvoudig in Angola kan regelen. De Raad merkt op dat deze blote beweringen geen afbreuk kunnen doen aan de vaststelling dat verzoekster het risico nam om, ondanks het feit dat zij beweert te worden gezocht door de Angolese autoriteiten, zich met een paspoort op haar eigen naam aan te bieden aan de Angolese autoriteiten op de luchthaven, hetgeen eens te meer afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar vluchtrelaas.

Daarnaast is het niet geloofwaardig dat verzoekster niet meer in het bezit zou zijn van haar paspoort omdat de smokkelaar, een vriend van haar oom S., dit zou hebben afgenomen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing nog pertinent te lezen als volgt: *“Ten tweede, is het al even weinig geloofwaardig dat de smokkelaar, genaamd Prof, uw eigen paspoort zou afnemen. U verklaarde immers zelf dat dit een vriend was van uw oom, die u hielp om uit Angola te geraken, en u eveneens hielp om hier asiel aan te vragen (gehoorverslag CGVS, p.21). Gesteld dat een paspoort toch een belangrijk document is bij het aanvragen van asiel, en gevraagd om welke redenen Prof dit paspoort inhield – gezien hij net was meegerisd om u te helpen -, stelde u dat u alles in het werk zou stellen om hem te proberen contacteren, en zo het paspoort alsnog voor te leggen. Het CGVS heeft echter tot op heden nalaat om haar paspoort voor te leggen, hetgeen een verdere negatieve indicatie inhoudt met betrekking tot haar vluchtrelaas.*

Met het betoog dat het niet verbazend is dat je de voornaam niet kent van de persoon die jou geholpen heeft als deze persoon met een andere naam wordt genoemd, slaagt verzoekster er niet in aannemelijk te maken dat zij enkel de bijnaam “Prof” van de smokkelaar zou kennen. Dit gezien zij zelf verklaart dat Prof een vriend was van haar oom en haar zelfs hielp om verzoek om internationale bescherming in te dienen (administratief dossier, stuk 5, p. 21). Dit klemt des te meer nu verzoekster in onderhavig verzoekschrift lijkt te alluderen op het feit dat zij Prof zelf zou kunnen contacteren (verzoekschrift, p. 8).

2.3.2.3.4. Daarnaast relativeert ook verzoeksters gebrek aan initiatief om informatie te vergaren over de situatie van haar oom F., die eveneens gearresteerd werd op verdenking van identiteitsfraude en die zij aanmerkt als de belangrijkste actor van vervolging in haar land van herkomst, de door haar geschetste vrees. De bewering dat het niet eenvoudig is om informatie over haar oom te verkrijgen zonder de aandacht te vestigen op het feit dat zij momenteel in België verblijft en het verwijzen naar het feit dat zij wel een beetje informatie verkreeg van haar neef A. die evenwel niet erg bekend is met de situatie van zijn eigen vader, kan de Raad niet overtuigen aangezien van een verzoekster om internationale bescherming kan worden verwacht dat zij er alles aan zou doen om informatie over haar recente situatie te bekomen en actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoekster geschetste vrees in te schatten.

2.3.2.4. De door verzoekster bijgebrachte documenten vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van haar verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Met betrekking tot het door verzoekster voorgelegde arrestatiebevel wordt in de bestreden beslissing terecht geoordeeld als volgt: *“Wat betreft het door u voorgelegde arrestatiebevel, waarin wordt gesteld dat u door de autoriteiten wordt gezocht, en waarin eveneens wordt aangegeven dat deze autoriteiten de mogelijkheid hebben om een huiszoeking te doen (zie begeleidende brief advocaat, in het administratieve dossier), dienen volgende vaststellingen gedaan. Vooreerst dient vastgesteld dat dit door u neergelegde document slechts een kopie betreft dat, met het nodige knip- en plak werk, door gelijk wie kan worden gefabriceerd. Als dusdanig bezitten kopieën dan ook geen enkele bewijswaarde. Verder dient vastgesteld dat, wat betreft documenten afkomstig uit Angola in het algemeen, de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Immers – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Angola endemisch, en verspreid over alle lagen van de maatschappij. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van documenten afkomstig uit Angola na te gaan. Dit gegeven zijnde, alsook gezien bovenstaande vaststellingen, waaruit blijkt dat uw verklaringen geenszins geloofwaardig worden bevonden, kan er geen enkele bewijswaarde toegekend worden aan dit, door u neergelegd, arrestatiebevel. Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat, hoewel er in dit door u neergelegd arrestatiebevel aan de politiediensten expliciet toestemming wordt gegeven uw huis te doorzoeken [zoals ook opgemerkt in het schrijven van uw advocate], uw adres er nergens op vermeld*

wordt, en er enkel wordt meegedeeld dat u 'ergens in de stad Luanda woont' ["residente algures nesta cidade de Luanda"]. Indien dit door u neergelegd arrestatiebevel tevens een bevel tot huiszoeking constitueert, valt geenszins in te zien waarom uw adres er niet op wordt vermeld, en er enkel wordt meegedeeld dat u 'ergens in de stad' Luanda zou wonen."

Verzoekster blijkt er ten onrechte vanuit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook aan de aangebrachte stukken bewijswaarde weigeren wanneer deze onvoldoende garanties bieden op het vlak van authenticiteit, wat *in casu* het geval is zoals blijkt uit het voorgaande. Met de argumentatie dat er geen bewijs wordt voorgelegd dat het document vervalst is en dat het arrestatiebevel niet werd voorgelegd aan een autoriteit die het arrestatiebevel kan legaliseren of ongeldig verklaren, toont verzoekster aldus niet aan op welke wijze een onderzoek naar de authenticiteit een ander licht zou werpen op de appreciatie van haar verzoek om internationale bescherming.

Het door verzoekster bijgebrachte artikel "*L'emprise: pourquoi les femmes victimes de violences conjugales ne peuvent pas fuir*" van Sans Compromis van 31 januari 2016 (verzoekschrift, stuk 3) vermag aan de voormelde vaststellingen evenmin afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op haar persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Aangaande de kopie van identiteitskaart die verzoekster bijbrengt (rechtspiegingsdossier, stuk 7), dient te worden opgemerkt - daargelaten de vaststelling dat het om een slecht leesbaar kopie gaat en kopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit - dat de identiteit van verzoekster op zich niet wordt betwist, doch wel dat zij in gebreke blijft om haar paspoort bij te brengen zonder een valabel argument hiertoe aan te reiken.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiare beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoekster, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiare beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiare beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtspiegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden.

Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Verzoekster maakt op generlei wijze aannemelijk dat haar verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig

relevant feit of gegeven dat de bestreden beslissing in een ander daglicht zou kunnen stellen. Een schending van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt dan ook niet aangetoond.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien oktober tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER